

vrijdag 3 oktober

Dag Boek,

het is 10 maanden geleden dat mams stierf. Alles is zo anders nu. Paps doet zijn best om voor mij te zorgen. Denk ik. Maar hij heeft het veel te druk met zijn fabriek.

Zonder mams is het hier kil.

Ik weet nog dat we samen ijs maakten, met de nieuwe ijsmachine. We wilden paps verrassen. Maar toen hij thuiskwam, was al het ijs op. We hebben gezwegen en 's anderendaags opnieuw ijs gemaakt. Toen lukte de verrassing wel.

En die keer dat we gingen winkelen (dat deden we dikwijls) en mams van die stomme kleren paste. We plasten bijna in onze broek van het lachen! De andere mensen staarden ons aan. Daar trok mams zich niets van aan. Zalig was dat!

Winkelen doe ik nu alleen nog met tante Lo. Da's ook wel fijn. Ze doet me aan mams denken. Ze maakt het ook heel gezellig bij haar thuis en ze lacht altijd. En ze praat zo mooi, zo zacht.

Af en toe betrap ik me erop dat ik denk: hé, daar heb je mams! Maar ik weet meteen weer dat dat niet kan. Het lijkt soms alsof paps niets alleen kan beslissen als het over mij gaat. Ik kan geen scheet laten of tante Lo wordt erbij geroepen. Pfff! Niet leuk! Of ... soms wel. Als tante Lo paps kan overtuigen me wat ruimte te geven. Want als het aan paps lag, werd ik opgesloten in mijn kamer. Zodat er zeker niets fout kan lopen. Soms heb ik het gevoel dat ik stik.

Ik mis mams.

Zou paps haar ook missen?

Ik zou erover willen praten met hem.

Tante Lo komt binnen.

Tante Lo: Zo, Dora, je bent vroeg thuis vandaag.

Dora: Dag tante Lo.

Tante Lo: Hoe was het op school?

Dora: Goed. Nu ja, de geschiedenisles was wel oké.
Hoe gaat het met Guido?

Tante Lo: Goed, denk ik. Ik heb hem niet meer gezien.
Waarover ging de geschiedenisles?

Dora: We zijn aan het neolithicum begonnen.

Tante Lo: Hm, dat is lang geleden.

Dora: Ja zeker zo'n eh ... dertienduizend jaar.

Tante Lo: (*schiet in de lach*) Ik bedoelde eigenlijk: lang
geleden dat ik dat geleerd heb.

Dora: Ah zo.

Tante Lo: Ja, dat is ook al lang geleden, maar nog geen
dertienduizend jaar.

Tante Lo: (*lacht*) Ik hield van de geschiedenislessen.
Wacht maar tot je het Oude Egypte gaat
bestuderen! De piramides en de farao's.
Toetanchamon, dat was mijn favoriet. Die
had zo'n mooi dodenmasker. Een heel fijn
gezichtje. Hij is jong gestorven. Weet je dat ze
farao's begroeven midden in de piramides, en

dat ze daar levende mensen bij opsloten?

Dora: (*schudt het hoofd*) Dan is paps waarschijnlijk
een Egyptenaar, want ik zit ook levend
opgesloten, hier.

Tante Lo: (*kijkt verwonderd*) Je doet me schrikken.
Wat bedoel je daarmee?

Dora: (*haalt de schouders op*) Ach, laat maar.

Tante Lo: Nee, ik wil echt graag weten wat je bedoelt.

Dora: (*kijkt tante Lo ernstig aan*) Ik mag niks van
paps. Echt niks. Hij kan niet verdragen dat
ik buitenkom. Hij brengt me het liefst zoveel
mogelijk met de auto naar school, ik mag
niet naar mijn vriendinnen, ik mag niet met
de fiets boodschappen doen, niet naar de
post ... Ik moet thuisblijven, altijd maar
thuisblijven. Paps houdt me gevangen. En jij
bent één van de cipiers.

Tante Lo: Maar Dora!

Dora: Ik mag geen seconde alleen thuis zijn. Als ik
thuiskom, ben jij hier om op me te passen.

Tante Lo: Nee, ik ben hier omdat ...

Dora: ... omdat paps je dat heeft gevraagd. Ik ben niet achterlijk, hoor. Jullie behandelen me als een peuter. Een baby! Nee, je hoeft mijn luier niet te verversen, ik ga al op het potje!

Tante Lo: Meisje toch ...

Dora: Daar schiet ik niks mee op.
Pft. Mag ik nu alsjeblieft mijn huiswerk gaan maken?

Tante Lo: Dora, je hebt het mis.

Dora: Dat denk ik niet, tante.
Ik denk dat jij het mis hebt!

Tante Lo: Je vader is bezorgd ...

Dora: Overbezorgd, bedoel je.
Over-over-over-overbezorgd!

Tante Lo: Misschien. Maar met de beste bedoelingen.
Hij wil niet dat jou iets overkomt, snap je.

Dora: **Ik wil af en toe iets meemaken.**
Ik ben toch geen kind meer!

Tante Lo: Natuurlijk niet, kindje.

Dora: Nu zeg je 't zelf.

Tante Lo: Doraatje ...

Dora: Doraatje ... Ik heet Dora!

Tante Lo: Gun je vader wat tijd. Hij moet verwerken dat zijn vrouw er niet meer is. En dat hij jou alleen moet opvoeden. Hij doet zijn best, maar misschien moet hij proberen om jou een beetje meer ...

Dora: Véél meer!

Tante Lo: (*zucht*) Misschien moeten jullie eens goed met elkaar praten.

Dora: Paps praat alleen in post-itjes. Kun jij eens met hem praten, tante Lo? Naar jou luistert hij misschien. Toch?

Tante Lo: (*haalt de schouders op*) Oké, ik doe mijn best.

Dora: (*geeft tante Lo een kus*) Dank je wel, tante.
Vraag je dan ook even of ik een hond mag?

Tante Lo knikt vaag.

Dora: Dank je wel, tante.

‘Pfft!’

Dora lummelt door het huis. Ze heeft de pest in. Vanmorgen zag het er nog zo veelbelovend uit. Dora hoefde niet naar school. Paps had zichzelf een dagje vrij gegeven. Geen babysit door tante Lo dus. Paps en Dora zouden een dagje naar zee gaan. Eerst een fikse strandwandeling. Daarna iets eten in een restaurantje waar ze vroeger met mams kwamen. En dan (dat had Dora alleszins gehoopt) nog wat winkelen. Ze heeft dringend een nieuwe jeans nodig. En een beha. Maar dat weet paps nog niet. De plannen zijn ondertussen veranderd. Natuurlijk! Bij het ontbijt ging het nog goed. Paps had eitjes gekookt. Eigenlijk veel te hard om lekker te zijn. Maar Dora had er niets van gezegd. ‘De intentie telt,’ zei mams altijd wanneer paps weer eens een kookpoging deed. Net toen Dora het laatste stukje van haar boterham in haar mond stak, ging paps’ telefoon. Niet opnemen! wilde Dora nog roepen. Maar het was al te laat. ‘Met Thomas,’ hoorde ze hem zeggen. En daarna: ‘t Is niet waar! Net nu.’ Hij keek vertwijfeld haar kant uit. ‘Oké, oké, ik begrijp het wel,’ ging Thomas verder.

‘Blijf rustig. Ik kom meteen.’

Hij keek Dora schuld bewust aan en zei: ‘Sorry meid, er zijn problemen op de zaak. Er is ...’ Dora luisterde al niet meer. Ze rende de keuken uit, stormde de trap op, naar haar kamer, draaide het bordje DO NOT DISTURB! om en kwakte de deur dicht.

‘Strontbedrijf,’ foeterde ze.

Waarom moest paps zo nodig directeur zijn van een fabriek? Een stomme fabriek dan nog. Als ze nu eens tablets zouden maken. Of hippe schoenen. Daar kon ze tenminste mee uitpakken. Maar plastic emmertjes voor mayonaise! *What the fuck!*

Paps stommelde de trap op.

‘Waag het niet om binnen te komen!’ riep Dora kwaad.

‘Doortje,’ begon paps. ‘Ik maak het goed. Een andere keer. Het kan nu niet anders.’

‘Je praat tegen de deur, niet tegen mij!’ brulde Dora.

‘Doortje, luister ...’

‘Ik heet Dora!’

‘Dora,’ smeekte Thomas. ‘Mag ik binnenkomen? *Please?*’

Zijn stem trilde. Ze moest aan mams denken. Daar werd ze wat rustiger van.

Ze liep naar de deur, opende ze op een kier.

‘Dora, ik moet nu naar de fabriek. Ik kan er echt niet onderuit. Ik zou ook liever ...’

‘Dat heb je al gezegd.’

Ruw duwde ze de deur weer dicht.

‘Dora, ik moet echt ...’

‘Je moet altijd! Ik *weet* het allemaal al: je fabriek is belangrijker. Belangrijker dan ik! Ga dan naar je em-

mertjes. Ga! Ga! Ga!’

Dora duwde haar handpalmen tegen de deur.

Aan de andere kant stak Thomas vertwijfeld zijn armen in de lucht.

‘Je bent onredelijk, Dora,’ reageerde hij. Zijn stem klonk al minder zacht.

‘Ik? Onredelijk? Vind jij het dan normaal dat een vader meer aandacht heeft voor zijn fabriek dan voor zijn kind?’

‘Voor zijn kind?’ grinnikte Thomas. ‘Ja, inderdaad, je reageert nu echt wel als een kind.’

Dora opende haar mond, maar ze bedacht zich.

Thomas maakte gebruik van de stilte. Hij opende de deur en stak voorzichtig zijn hoofd naar binnen.

‘Ik moet vertrekken, meisje,’ zei hij zacht. ‘Maar ik maak het goed. Beloofd!’

Nu is paps dus naar de zaak en zit Dora alleen thuis.

Hij heeft gebeld naar tante Lo. Of zij Dora wilde ophalen.

‘Ik hoef geen babysit,’ riep Dora nog vanuit haar kamer. Maar paps reageerde niet meer.

Dora pakt een trui van paps van een stoel. Die zou hij meenemen naar zee.

Ze vouwt de trui keurig op.

Ik leg hem alvast in zijn kast, denkt ze dan. Die strandwandeling komt er voorlopig toch niet. In de kast is het een rommeltje. Dora grinnikt. Typisch paps! T-shirts, onderbroeken, truien, zakdoeken, pyjama's ... alles ligt door elkaar. Dora sorteert. Ze maakt mooie stapeltjes. Daarna kijkt ze rond in de kamer. Ze komt hier eigenlijk niet vaak. Vroeger wel. Gezellig bij mams en paps in bed. Dan valt haar oog op een mooie blikken doos, bovenop de kleerkast. 'Koekjes?' vraagt ze zich hardop af. Zou paps stiekem snoepen? Nee ... Dora kijkt naar de wekker. Het duurt nog wel even voor tante Lo er is. Zou ze ... stiekem ... in de doos ... Nee! Ja? Nee! Ja? Ja!

'Brieven,' stamelt Dora, wanneer ze het deksel van de doos heeft gelicht. Haar adem versnelt. Ze herkent het handschrift. Het zijn brieven van mams aan paps. Ze trekt haar hand terug alsof ze zich aan de brieven kan branden. Dora ademt diep in en uit. Haar hartslag gaat sneller en sneller. Haar hart bonkt in haar keel.

Dan schrikt ze op van het geluid van een auto. Tante Lo. Vliegenvlug doet ze het deksel terug op de doos. Ze zet ze netjes op haar plaats en rent naar beneden. 'Dag Dora,' roept tante Lo wanneer ze de deur opendoet. 'Ik ben een beetje vroeger dan gepland. Wat ben je bleek. Scheelt er iets?'

